

podniku by zůstalo teprve to, co by ze vnucené správy podniku zbylo po odvedení zmíněného nájemného vnucené správy nemovitosti. Byla-li by ovšem v obou vnucených správách jmenována táž osoba vnuceným správcem, mělo by ono rozlišování význam pouze pro způsob vyúčtování v obou vnucených správách, jež by účetně musily býti vedeny každá samostatně. Posuzuje-li se s tohoto hlediska žádost stěžovatelčina a nepřihlíží se ani k tomu, že podle tvrzení stěžovatelova provozuje pivovarský podnik dlužník sám, kdežto nemovitost pivovaru náleží jemu pouze polovicí a druhou polovicí je připsána manželce dlužníkově, dlužno uznati oprávněným, by vnucená správa pivovarského podniku, bude-li povolena po slyšení podle § 331, druhý odstavec ex. ř., vedena byla odděleně od vnucené správy pivovaru, jakožto nemovitosti, pročez není zde podmínek pro to, by již předem byla žádost stěžovatelčina zamítnuta a zamítán nárok na přísudek útrat.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle exekučních spisů a jak jest též nesporno, vede se na nemovitostech velkostatku S. vnucená správa pro více věřitelů, mezi nimi také pro banku O., pro 1,000.000 Kč, část to její pohledávky 1,211.560 Kč. Mezi nemovitostmi ve vnucené správě již jsoucimi jest také stav. parc. 8/1 pivovar č. pop. 4 v S. Skutečně také na nemovitosti č. pop. 4 jako pivovar v pozemkové knize vyznačené podnik pivovarský se provozuje. Protože nemovitost jest živnosti pivovarské určena, jí věnována a jí slouží, takže jsou užitky vlastníku z podniku plynoucí užitky samé nemovitosti, následkem toho vnucená správa již ohledně nemovitosti stav. parc. 8/1 čís. pop. 4 v S. zavedená má za předmět také užitky z pivovaru na nemovitosti provozovaného a týká se jich. Z toho plyne, že, zavedena-li již vnucená správa na užitky podniku pivovarského, nemohou tyto užitky (§ 103 ex. ř.) býti předmětem ještě zvláštní exekuce vnucenou správou. Proto právem první soud zamítl návrh banky O., aby jí vedle vnucené správy na nemovitosti, mezi nimi i pivovar čís. pop. 4 ve S. byla na tento pivovar jako podnik (§ 341 ex. ř.) pro její pohledávku 1,211.560 Kč povolena vnucená správa ještě zvlášť.

Čís. 7152.

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti lze vésti exekuci proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy ještě společnosti přináležel.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 285/27.)

Na základě směnečných platebních příkazů proti veřejné obchodní společnosti domáhal se vymáhající věřitel povolení exekuce proti Viktoru H-ovi, dědici veřejného společníka oné firmy. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů -

v o d y: Směnečné platební rozkazy byly vydány dne 24. ledna 1927. Jak vymáhající věřitel v návrhu na povolení exekuce sám přednesl, byl Julius H., jehož dědicem jest Viktor H., následkem úmrtí dne 15. února 1925 z firemního rejstříku vymazán a nebyl tudíž v čase vydání exekučního titulu již veřejným společníkem firmy, tak že se platební příkaz na něho jako veřejného společníka vůbec vztahovati nemůže (Neumann str. 70). Neplatí tedy o něm předpis § 11, druhý odstavec a měl proto návrh na povolení exekuce býti zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem zamítl návrh na povolení exekuce proti Viktoru H-ovi jako právnímu nástupci (dědici) Julia H-a, bývalého veřejného společníka firmy Leopold H. a spol., proti níž znějí exekuční tituly, poukázav k tomu, že v době vydání směnečných platebních příkazů, dne 24. ledna 1927, Julius H. nebyl již společníkem firmy, byv podle výpisu z obchodního rejstříku dne 15. února 1925 (správně 15. května 1925) následkem úmrtí vymazán. Podle druhého odstavce § 11 ex. ř. lze sice povolit exekuci na základě exekučního titulu, zmíněného v prvním odstavci téhož §, i proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, avšak jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy onen společník ještě ke společnosti přináležel. Tomu nasvědčují slova zákona: »poukázav na takového exekučního titulu«, jež zřejmě poukazují k prvnímu odstavci § 11 ex. ř., který má na zřeteli exekuční titul, znějící sice proti veřejné společnosti, avšak směřující v podstatě proti společníkům, tvořícím té doby společnost, neboť připouští zásadně přímou exekuci jen proti těm společníkům, kteří podle výpisu z obchodního rejstříku toho času přináležejí ke společnosti jako osobně ručící společníci, takže jen proti nim může býti povolena exekuce i po jich vystoupení (odstavec druhý § 11 ex. ř.). To má patrně důvod v tom, že veřejná společnost není právnickou osobou, mající samostatné jmění, nýbrž že jde jen o sdružení se určitých osob ke společnému provozu obchodu pod společnou firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě zůstávají stranou společnou. Byl-li tedy vydobyt proti veřejné obchodní společnosti exekuční titul (§ 1 ex. ř.), mohl působiti přímo jen proti těm společníkům, kteří té doby tvořili společnost. (Srov. Walker-Prochaska, System des Exekutionsrechtes str. 26). Nebyl-li však Julius H. v době vydání směnečných platebních příkazů (exekučních titulů) již téměř po dvě léta společníkem, nemohou tyto příkazy podle toho, co bylo uvedeno proti němu, působiti jako exekuční tituly a netřeba řešiti právní nástupnictví Viktora H-a.

Čís. 7153.

Dny poštovní dopravy dlužno vpočítati do lhůty k rekursu, byl-li v nesporném řízení rekurs podán přímo na rekursní soud, jenž ho neza-